

Î N C H E I E R E

4 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului depus de Liubovi Brînza reprezentată de avocatul Anatolie Ceachir,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Liubovi Brînza împotriva Consiliului Superior al Magistraturii, persoană terță Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva hotărârii din 18 decembrie 2019 a Curții de Apel Cahul, prin care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată,

c o n s t a t ă :

La 6 noiembrie 2018 Liubovi Brînza a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că la 23 octombrie 2018, Consiliul Superior al Magistraturii a emis hotărârea nr. 454/22, prin care a admis sesizarea Procurorului General, referitoare la eliberarea acordului pentru efectuarea unor acțiuni de urmărire penală în privința judecătorului de la Curtea de Apel Chișinău, Liubovi Brînza, a eliberat acordul pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală - de percheziție, de aducere silită, de reținere și de arestare în privința judecătorului Liubovi Brînza de la Curtea de Apel Chișinău, pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 324 alin.(3) lit. a), 326 alin.(2) lit. b) și c) și art. 325 alin.(3) lit. a/1) din Codul penal, cu suspendarea din funcția de judecător, a judecătorului de la Curtea de Apel Chișinău, Liubovi Brînza până la rămânerea definitivă a hotărârii pe cauza respectivă.

Reclamanta a considerat că hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii este neîntemeiată și pasibilă anulării.

Astfel, a indicat că în motivarea necesității examinării sesizării Procurorului General în ședință închisă, președintele Consiliului Superior al Magistraturii a invocat faptul că sesizările Procurorului General conțin informații care ar putea prejudicia mersul anchetei, invocând prevederile pct. 9.5. din Regulamentul cu privire la organizarea CSM, potrivit cărora Consiliul va examina, în ședință închisă, sesizarea

Procurorului General, doar sub aspectul respectării condițiilor sau a circumstanțelor prevăzute de Codul de procedură penală pentru dispunerea pornirii urmăririi penale, reținerii, aducerii silite, arestării sau percheziției judecătorului, fără a da apreciere calității și veridicității materialelor prezentate.

Reclamanta a enunțat că ședința închisă se referă la terțele persoane și publicul larg, însă nu și la persoana în privința căreia s-a adoptat hotărârea contestată, în vederea excluderii oricărui element arbitrar și abuziv ale drepturilor judecătorului vizat în hotărâre.

De asemenea, a relatat că examinarea sesizării Procurorului General a fost contrară unui proces echitabil. Fiind examinată fără participarea sa, a fost afectată legalitatea procedurii și admisă o ingerință în realizarea drepturilor la apărare protejate de Convenția Europeană, menționând că potrivit jurisprudenței CtEDO, procedurile anterioare desfășurării anchetei cad sub protecția garanțiilor oferite de art. 6 (dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil) și art. 13 (dreptul la un recurs efectiv) din CEDO.

La fel, a declarat că la emiterea și adoptarea hotărârii contestate au fost încălcate dispozițiile art. 15, 17 și 18 ale Legii cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, având în vedere că CSM este obligat să citeze persoanele a căror problemă se examinează, iar la examinarea problemelor ce urmează a fi soluționate în ședința CSM, acestea sunt ascultate și au dreptul să participe la cercetarea documentelor și a altor materiale necesare, precum și au dreptul de a recuza unul sau mai mulți membri ai CSM, conform prevederilor art. 17-18 al Legii cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii.

Așa cum la 23 octombrie 2018 se afla la serviciu la Curtea de Apel Chișinău, a susținut că putea fi prezentă la ședința Consiliului Superior al Magistraturii, însă CSM nu a întreprins măsuri de a asigura prezența dânzei în ședința din 23 octombrie 2018.

Astfel, a afirmat că i-a fost încălcat dreptul garantat de art.26 din Constituție și art. 6 par.3 din CEDO.

Totodată, a invocat că potrivit art.19 alin. (4), (5) al Legii cu privire la statutul judecătorului, urmărirea penală împotriva judecătorului poate fi pornită doar de către Procurorul General sau prim-adjunctul, iar în lipsa acestuia de către un adjunct în temeiul ordinului emis de Procurorul General, cu acordul Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile Codului de procedură penală. În cazul săvârșirii de către judecător a infracțiunilor specificate la art. 243, 324, 326 și 330² ale Codului penal al Republicii Moldova, precum și în cazul infracțiunilor flagrante, acordul Consiliului Superior al Magistraturii pentru pornirea urmăririi penale nu este necesar. Judecătorul nu poate fi reținut, supus aducerii silite, arestat, percheziționat fără acordul Consiliului Superior al Magistraturii. Toate acțiunile procesuale în privința judecătorului, cu excepția cazurilor de infracțiune flagrantă, pot fi efectuate numai după emiterea ordonanței de pornire a urmăririi penale, cu respectarea garanțiilor instituite de normele constituționale și actele internaționale. Acordul Consiliului Superior al Magistraturii nu este necesar în caz de infracțiune flagrantă.

A relevat că la 17 august 2018 în privința sa a fost pornită cauza penală nr. 2018978265 de către Procurorul General, conform elementelor infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, care a fost contrară prevederilor art. 275 Cod de procedură penală, iar membrii Consiliului Superior al Magistraturii urmau să constate că lipsesc probe ce ar servi la pornirea procesului penal, așa cum nici

martorul Alexandru Panaguța și nici Iuliana Pascal nu au făcut careva declarații sau referință la Liubovi Brînza, fapt ce a fost acceptat formal de către membrii Consiliului la emiterea hotărârii contestate.

A mai indicat și faptul că la emiterea și adoptarea hotărârii contestate au fost încălcate prevederile art.23 alin.(2) al Legii cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii.

A comunicat că la caz, nu au fost prezentate argumente și nu au fost examinate de către Consiliul Superior al Magistraturii circumstanțele care permit pornirea sau exclud urmărirea penală conform art. 275 Cod de procedură penală. La fel, a susținut că nu au fost respectate prevederile art. 9, 27, 262, 273, 274, 275 Cod de procedură penală, iar faptul că bănuiala este presupusă cu bună credință nu este suficient.

A arătat că prin hotărârea Curții Constituționale din 2 iulie 2013 privind controlul constituționalității unor prevederi ale Legii cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, în pct. 43, Curtea a statuat că examinarea în drept a hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii înseamnă verificarea deplină a respectării de către Consiliu, în procesul examinării pe fond a contestărilor și de adoptare a deciziilor, a tuturor garanțiilor procedurale prevăzute de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Iar prin hotărârea Curții Constituționale din 27 iunie 2017, Curtea a relevat că independența judecătorilor este o garanție împotriva presiunilor exterioare în luarea deciziilor, fiind justificată de necesitatea de a permite judecătorilor să-și îndeplinească rolul lor de gardieni ai drepturilor și libertăților omului (HCC nr.23 din 25 iulie 2016, par.58).

Curtea a observat că potrivit art. 23 alin. (2) din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, CSM examinează propunerea Procurorului General privind eliberarea acordului la pornirea urmării penale, reținerea, aducerea silită, arestarea sau percheziția judecătorului sub aspectul respectării condițiilor sau circumstanțelor prevăzute de Codul de procedură penală pentru dispunerea acestor acțiuni procesuale, fără a da apreciere calității și veridicității materialelor prezentate.

În acest sens, Curtea a menționat că Procurorul General urmează să argumenteze și să probeze existența condițiilor sau a circumstanțelor prevăzute de Codul de procedură penală, pentru dispunerea, după caz, a pornirii urmării penale, reținerii, aducerii silită, arestării sau percheziționării judecătorului.

Corelativ, s-a indicat că Consiliului Superior al Magistraturii îi revine sarcina, în temeiul art.23 al Legii cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii de a verifica respectarea acestor exigențe, fiind limitat și constrâns să porceadă la o încuviințare guasi-automată a pornirii urmării penale sau efectuării acțiunilor de urmărire penală în privința judecătorului. Curtea a relevat că, Consiliul Superior al Magistraturii are obligația să motiveze hotărârea sa, ținând cont de circumstanțele particulare ale fiecărui caz în parte, fără a se limita la formulări generale și abstracte.

În contextul celor expuse, reclamanta a menționat că din hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii din 23 octombrie 2018, reiese darea formală a acordului, însă nu reiese verificarea condițiilor sau a circumstanțelor prevăzute de Codul de procedură penală, ceea ce duce la nulitatea acestei hotărâri.

Astfel, a susținut că legalitatea, rezonabilitatea și proporționalitatea hotărârii adoptate de către Consiliul Superior al Magistraturii, urmează să fie verificată prin prisma art. 24 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ, a obligației stipulate

în art. 23 alin. (2) al Legii cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, cât și a hotărârilor enunțate ale Curții Constituționale.

A solicitat anularea hotărârii nr. 454/22 din 23 octombrie 2018 a Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la sesizarea Procurorului General, referitoare la eliberarea acordului pentru efectuarea unor acțiuni de urmărire penală în privința judecătorului de la Curtea de Apel Chișinău, Liubovi Brînza.

Prin încheierea din 21 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost atrasă în proces în calitate de persoană terță Procuratura Generală.

Prin încheierea din 17 iulie 2019 a Curții Supreme de Justiție, a fost dispusă strămutarea cauzei la Curtea de Apel Cahul.

Prin hotărârea din 18 decembrie 2019 a Curții de Apel Cahul, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de judecată a reținut că la adoptarea hotărârii nr.454 din 23 octombrie 2018, Consiliul Superior al Magistraturii s-a bazat pe prevederile Legii cu privire la statutul judecătorului și Legii cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, și prin urmare, legal, întemeiat și în baza probatoriului administrat de Procurorul General a ajuns la concluzia de a admite sesizarea, cât și de a aplica măsurile necesare conform legii.

Curtea de Apel Cahul a menționat că din materialul probator administrat la sesizarea înaintată de Procurorul General, a fost demonstrată bănuiala rezonabilă în ceea ce privește comiterea de către Liubovi Brînza a infracțiunilor prevăzute de art. 324, 325, 326 Cod penal, iar argumentele reclamantei în acest sens precum că, bănuiala rezonabilă cu bună credință nu este suficientă, instanța le-a considerat neîntemeiate, așa cum potrivit art. 23 alin. (2) din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii nr. 947-XIII din 19 iulie 1996, Consiliul Superior al Magistraturii examinează propunerea Procurorului General privind eliberarea acordului la pornirea urmăririi penale, reținerea, aducerea silită, arestarea sau percheziția judecătorului sub aspectul respectării condițiilor sau circumstanțelor prevăzute de Codul de procedură penală pentru dispunerea acestor acțiuni procesuale, fără a da apreciere calității și veridicității materialelor prezentate.

Astfel, instanța de fond a relatat că Procurorul General urmează să argumenteze și să probeze existența condițiilor sau a circumstanțelor prevăzute de Codul de procedură penală, pentru dispunerea, după caz, a pornirii urmăririi penale, reținerii, aducerii silită, arestării sau percheziționării judecătorului, iar Consiliului Superior al Magistraturii îi revine doar sarcina, de a verifica respectarea acestor exigențe.

Prin urmare, instanța de judecată a reținut că în sesizarea Procurorului General au fost invocate motivele care au condus la înaintarea acesteia, cât și au fost prezentate probele, care au fost examinate în cadrul ședinței Consiliului Superior al Magistraturii, fiind astfel apreciate ca neîntemeiate alegațiile reclamantei, precum că Consiliul Superior al Magistraturii prin hotărârea contestată a dat formal acordul, fără a verifica condițiile sau circumstanțele prevăzute de Codul de procedură penală.

Totodată, reieșind din prevederile pct. 9.5 ale Regulamentului cu privire la organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 668/26 din 15 septembrie 2015, instanța a concluzionat ca neîntemeiate alegațiile reclamantei precum că ședința închisă se referă la persoane terțe și publicul larg. La fel, ținând cont de faptul că procesul penal se afla la faza incipientă și în scopul asigurării secretului etapei

începătoare a urmăririi penale, instanța a considerat că în mod legal Consiliul Superior al Magistraturii a dispus examinarea sesizării Procurorului General în ședință închisă.

În același timp, cu referire la prevederile art. 8¹ alin. (2) și (3) al Legii cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, instanța de fond a reținut că la propunerea președintelui Consiliului Superior al Magistraturii și ulterior prin votul unanim pro, s-a decis examinarea sesizării în ședință închisă, în vederea protejării informației ce constituie secret.

În consecință, Curtea de Apel Cahul a conchis că hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 454/22 din 23 octombrie 2018, a fost emisă în baza prevederilor legale, cu respectarea normelor și legislației în vigoare, iar argumentele reclamantei nu pot servi ca temei de anulare a hotărârii contestate.

La 15 ianuarie 2020, Liubovi Brînza reprezentată de avocatul Anatolie Ceachir a depus recurs împotriva hotărârii din 18 decembrie 2019 a Curții de Apel Cahul.

La 25 februarie 2020, Liubovi Brînza reprezentată de avocatul Anatolie Ceachir a depus motivarea recursului.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu hotărârea instanței de fond, considerând-o neîntemeiată și ilegală, prin faptul că a fost emisă cu încălcarea și aplicarea eronată a normelor de drept material.

A reiterat că examinarea în ședință închisă a chestiunii referitoare la eliberarea acordului pentru efectuarea unor acțiuni de urmărire penală în privința judecătorului de la Curtea de Apel Chișinău, Liubovi Brînza, a fost contrară art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

La fel, cu trimitere la prevederile art. 19 alin. (4) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544-XIII din 20 iulie 1995, a enunțat că Procurorul General nu a solicitat acordul CSM-ului pentru începerea urmăririi penale în baza art. 325 alin. (3) lit. a¹) din Codul penal.

A mai relatat că la examinarea cauzei, Curtea de Apel Cahul nu a luat în considerare faptul că Procurorul General nu a prezentat CSM-ului probe din care să rezulte o bănuială rezonabilă că judecătorul vizat ar fi comis vre-o infracțiune.

Într-o altă ordine, a arătat că la 13 februarie 2020, Liubovi Brînza a fost scoasă de sub urmărire penală, din motiv că fapta nu a fost comisă de învinuit, aspect ce conduce la nulitatea hotărârii nr. 254/22 din 23 octombrie 2018 a Consiliului Superior al Magistraturii.

Recurentul a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii din 18 decembrie 2019 și emiterea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

Prin referința din 28 februarie 2020, Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat declararea recursului ca inadmisibil.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că prezentul litigiu a fost soluționat în baza Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000.

Prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 1 aprilie 2019, iar potrivit alin. (2), la data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000.

Conform art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Examinând recursul depus de Liubovi Brînza reprezentată de avocatul Anatolie Ceachir, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că acesta este inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) și (2) lit. e) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere. Recursul se declară inadmisibil în special când: motivarea recursului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 245 alin.(2).

Conform art. 245 alin. (1) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Alineatul (2) al aceluiași articol, prevede că motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

În acord cu art. 63 alin. (1) din Codul administrativ, calcularea termenelor în procedura administrativă se efectuează în conformitate cu prevederile art. 259–266 din Codul civil.

Potrivit art. 260 din Codul civil, termenul se instituie prin indicare a unei date calendaristice, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și sigur că se va produce.

Conform art. 261 alin. (1) și (2) din Codul civil, dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, atunci ziua survenirii evenimentului sau momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului. Dacă începutul curgerii termenului se determină prin începutul unei zile, această zi se include în termen.

Conform art. 264 alin. (3) din Codul civil, dacă s-a stabilit că un anumit termen durează până la o anumită zi, se prezumă că termenul include și ziua respectivă.

Prin prisma art. 223 din Codul administrativ, hotărârile și alte acte de dispoziție prin care se stabilesc termene, precum și numirea ședințelor și citațiile se notifică participanților la proces conform art. 96–114.

În corespundere cu prevederile art. 96 alin. (1) din Codul administrativ, notificările și comunicările către participanții la procedura administrativă se realizează în orice formă de comunicare adecvată, rapidă și eficientă din punctul de vedere al costurilor. Comunicarea prin mijloace electronice are prioritate dacă este adecvată obiectului comunicării și acceptată de participantul la procedură.

Conform art. 97 alin. (1) și (3) din Codul administrativ, notificarea este comunicarea, dispusă de autoritatea publică, a unui înscris în forma stabilită de prezentul cod. Autoritatea publică poate alege între următoarele forme de notificare: a) notificare prin act de recunoașteri a recepționării; b) notificare prin poștă cu act de notificare; c) notificare prin poștă cu scrisoare recomandată.

Iar în accepțiunea art. 109 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, un înscris poate fi notificat prin poștă cu scrisoare recomandată cu aviz de recepție. Pentru probarea notificării este suficient avizul de recepție.

Din actele cauzei rezultă că hotărârea Curții de Apel Cahul a fost pronunțată la data de 18 decembrie 2019.

Potrivit datelor de pe pagina oficială web a Curții de Apel Cahul, www.cac.instante.justice.md, hotărârea integrală din 18 decembrie 2019 a fost publicată la 20 ianuarie 2020.

Totodată, la 16 ianuarie 2020 Curtea de Apel Cahul a expediat copia hotărârii din 18 decembrie 2019, în adresa părților la proces (f.d. 246 Vol. I).

În acest sens, actele cauzei denotă că hotărârea din 18 decembrie 2019, a fost recepționată de către reprezentantul recurentei Liubovi Brînza, avocatul Ceachir Anatolie, la 22 ianuarie 2020, ceea ce se confirmă prin avizul de recepție a scrisorii recomandate anexat la dosar (f.d. 15 Vol.II).

Astfel, la 15 ianuarie 2020 Liubovi Brînza reprezentată de avocatul Anatolie Ceachir a depus recurs nemotivat împotriva hotărârii din 18 decembrie 2019 a Curții de Apel Cahul, iar la data de 25 februarie 2020, Liubovi Brînza reprezentată de avocatul Anatolie Ceachir a depus motivarea recursului.

Prin urmare, se atestă că recursul motivat, depus la 25 februarie 2020 de către Liubovi Brînza reprezentată de avocatul Anatolie Ceachir, contrar art. 245 alin. (1) din Codul administrativ, a fost depus peste termenul de 30 de zile de la notificarea hotărârii instanței de fond.

Or, după cum s-a constatat supra, reprezentantul recurentei Liubovi Brînza, avocatul Anatolie Ceachir, a recepționat hotărârea integrală la data de 22 ianuarie 2020 și respectiv, urma să prezinte recursul motivat până la 21 februarie 2020 inclusiv, pe când acesta a fost depus în data de 25 februarie 2020, adică peste un termen de 33 de zile de la notificarea hotărârii.

Reieșind din prevederile art. 47 alin. (3) din Codul administrativ, culpa reprezentantului, care a omis termenul legal de depunere a recursului motivat, este echivalentă culpei părții.

În acest fel, se constată că recurenta Liubovi Brînza și avocatul acesteia Anatolie Ceachir, au neglijat obligația de a se conforma prevederilor art. 245 alin. (2) din Codul administrativ, adică de a prezenta partea motivată a recursului în termen de 30 de zile de la notificarea hotărârii, care a expirat la 21 februarie 2020 inclusiv.

De altfel, recurenta Liubovi Brînza și avocatul acesteia Anatolie Ceachir, fiind cei interesați în soluționarea prezentei cauze, urmau să întreprindă măsurile necesare de a-și proteja drepturile sale de acces la instanță.

La acest aspect, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ remarcă și jurisprudența constantă a CtEDO, unde Curtea a reiterat că ține de obligația părților de a lua măsurile necesare privind protecția drepturilor sale de acces la justiție (cauza Van Harn vs. Germania, nr. 7557/03 din 11 septembrie 2007).

Totodată, în conformitate cu art. 65 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, dacă o persoană, din motive independente de voința ei, nu a putut respecta un termen legal, atunci, la cerere, ea poate fi repusă în termen. La cerere se anexează probele care confirmă faptele pe care aceasta se întemeiază și, suplimentar, se recuperează acțiunile omise.

Prin urmare, termenul de depunere a recursului poate fi restabilit, dacă persoanele îndreptățite prezintă probe veridice ce confirmă imposibilitatea depunerii acestuia în termen.

La caz, recurenta Liubovi Brînza reprezentată de avocatul Anatolie Ceachir, nu a depus cerere privind repunerea recursului motivat în termen și nici nu a prezentat probe concludente și pertinente în vederea argumentării omiterii termenului legal.

Din motivele expuse, recursul motivat depus la 25 februarie 2020 de către Liubovi Brînza reprezentată de avocatul Anatolie Ceachir, necesită a fi declarat inadmisibil.

Or, admiterea spre examinare a unui recurs tardiv ar duce la încălcarea principiului securității raporturilor juridice garantat de art. 6§1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Reieșind din considerentele menționate și având în vedere că recursul motivat nu a fost depus în termenul prevăzut la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia în temeiul art. 246 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ, de a declara inadmisibil recursul depus de Liubovi Brînza reprezentată de avocatul Anatolie Ceachir.

În conformitate cu art. 193, art. 230, art. 245 alin. (1), art. 246 alin. (1) și (2) lit. e) și art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de Liubovi Brînza reprezentată de avocatul Anatolie Ceachir, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Nina Vascan

Iurie Bejenaru